

Robby Palmen

Secretia van Lieshout

Roman

Deze roman is deels gebaseerd op de waargebeurde levensgeschiedenis van Roger. Mochten er zich in deze roman passages, personen, plaatsen, gebeurtenissen of anderszins zaken voordoen die u als lezer denkt te herkennen, dan zijn deze gebaseerd op louter toeval.

© 2022 Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder uitdrukkelijke, schriftelijke toestemming van de auteur.

Inleiding

Veel mensen denken vaak aan kou, regen en sneeuw als ze aan Scandinavië denken, maar behalve witte winters zijn er in de vele klimaatzones die de Noord-Europese landen rijk zijn ook heerlijke warme zomers en op zo'n prachtige zonnige zomerdag ontmoette ik Roger voor het eerst. Hij, een weinig opvallende man van middelbare leeftijd, zat op een terras in een klein Fins stadje te genieten van een kopje koffie en voerde een telefoongesprek, precies aan het tafeltje naast me. Ondanks het feit dat ik normaal gesproken niet iemand ben die in andermans telefoongesprekken geïnteresseerd is, laat staan dat ik meeluister, komt het in Finland nu eenmaal niet zo vaak voor dat je op een terras een gesprek in het Nederlands hoort. De inhoud die ik opving en de emotie waarmee het gesprek werd gevoerd ontroerde me en maakte dat ik bewust ging luisteren. Hij vertelde over het onrecht dat hem was aangedaan en de gevolgen die hij daarvan ondervond en als schrijver, geboeid door menselijk drama, kon ik dan ook niet anders dan me na het gesprek aan hem voorstellen. Zelfs mijn gêne over de persoonlijke dingen die ik had opgevangen kon me niet tegenhouden, omdat ieder mens op bepaalde momenten instinctief aanvoelt dat hem een taak staat te wachten. Nadat ik me in het Nederlands aan hem had voorgesteld, zag ik aan Roger dat hij zich schaamde, omdat hij zich niet had gerealiseerd dat iemand hem had kunnen verstaan, maar desondanks nodigde hij me aan zijn tafel uit en dronken we onze koffie verder in elkaars gezelschap. Ik vertelde hem dat ik een aantal jaren geleden, net buiten het stadje op het platteland een vakantiehuis had

weten te bemachtigen dat ik gebruikte om romans te schrijven. Ik legde hem uit dat een boek schrijven een bezigheid is die veel concentratie vergt en aangezien ik een snel afgeleid persoon ben, is een vakantiehuis in het weide Finland, met veel rust een welkome plek om mijn professie uit te oefenen. Als schrijver, met interesse in intermenselijke relaties, herkende ik in Roger onmiddellijk een volle rugzak met persoonlijk drama en ik haakte voorzichtig in op de emoties uit het gesprek die ik als mens had gevoeld en als schrijver interessant vond. De uitkomst was verrassend. Mijn voorstel om zijn levensverhaal op papier te zetten vond hij interessant, omdat hij wilde dat zijn kinderen op latere leeftijd in staat zouden zijn het levensverhaal van hun vader te lezen en op die manier de waarheid over zijn levenswandel zouden leren kennen. Aangezien ook hij op korte afstand van het pittoreske Finse stadje woonde, ontmoetten we elkaar na deze eerste keer in het begin wekelijks op hetzelfde terras en niet veel later ook enkele keren in mijn vakantiehuis. Hij vertelde me een groot deel van zijn levensgeschiedenis, de keuzes die hij had gemaakt en de gevolgen die deze met zich hadden meebracht, zowel voor hemzelf als voor zijn vrouw en kinderen. Roger vroeg me het boek te baseren op zijn leven en te schrijven in de vorm van een sleutelroman, waarvan alleen hij, zijn vrouw en kinderen de sleutel kennen.

Normaal gesproken neem ik om uiteenlopende redenen geen opdrachten aan, laat staan dat ik mezelf als schrijver aanbied, maar in dit geval vond ik het belangrijk een uitzondering te maken en nu ben ik ervan overtuigd dat ik Roger niet voor niets en zeker niet toevallig heb ontmoet. Daarbij leerde ik hem gedurende onze gesprekken kennen als een man die niet altijd de meest voor de hand liggende keuzes heeft gemaakt, maar wel als iemand met het hart op de juiste plek. Een oprecht persoon die om oneigenlijke redenen door zijn schoonfamilie in een hoek gedreven werd. Zijn levensverhaal in combinatie met zijn liefde voor zijn gezin hebben me gegrepen. Als onrecht geschiedt dient het openbaar te worden gemaakt, alleen is dat niet altijd mogelijk in de maatschappij zoals we deze vorm hebben gegeven. Samen met Roger heb ik daarom besloten het boek te schrijven op de manier en in de vorm zoals het geschreven is en in het kader van de privacy zijn alle namen van personen en plaatsen verzonnen.

Proloog (16 maanden voor het verhoor)

Het was een gure herfstachtige avond. De wind gierde om het huis en de regen kletterde tegen het raam. Eva keek naar buiten en wachtte gespannen op de komst van haar zoon Winston. Gedachten raasden door haar hoofd en in haar buik voelde ze spanning bij tijd en wijle opwellen. Ze wist dat het niet eerlijk was, maar voor haar gevoel had ze geen andere keus als ze haar dochter voor zich terug wilde winnen. Ze tuurde naar de bladeren die zich niet langer konden vasthouden aan de boom en door de wind werden meegevoerd. Zo wilde ze ook dat het haar schoonzoon zou vergaan. Hij zou zich ook niet langer staande moeten kunnen houden in zijn huidige leven en net als de bladeren weg moeten waaien uit haar leven. Een tochtige vlaag verraadde het opengaan van de voordeur en niet veel later stond Winston in de woonkamer. Ze begroetten elkaar en hij keek zijn moeder enigszins ongerust aan. Dat er iets aan de hand was, had hij gemerkt tijdens het gevoerde telefoongesprek, ongeveer een uur eerder.

‘Is er iets mam?’ vroeg hij. ‘Je klonk gespannen aan de telefoon en als ik je zo zie ben je dat nog steeds.’

Eva keek hem doordringend aan en zei: ‘Ik wil van hem af. Hij moet uit ons leven.’

Winston had wel door dat het over Roger ging, de man van zijn zus Silvia. Hij had zelf gezien hoe de relatie tussen zijn moeder en haar schoonzoon gedurende de jaren was veranderd van een relatie waarin zij hem accepteerde tot een relatie waarin ze hem tot in het diepst van haar ziel haatte.

Sindsdien klaagde ze voortdurend steen en been over hem.

‘Doe eens rustig, mam. Wat bedoel je met: Ik wil van hem af?’

‘Precies zoals ik het zeg, jongen. Ik wil van hem af. Ik wil dat Silvia en de kinderen weer van mij zijn en daarom moet Roger verdwijnen. Hij heeft een te grote invloed op Silvia. Dat weet jij zelf toch ook wel Winston. Niets in mijn leven gaat zoals *ik* het wil. Ze gaan ieder jaar met kerst op vakantie, komen alleen met verjaardagen op bezoek en ze trouwen met elkaar, waarna ze na afloop doodleuk komen vertellen dat ze getrouwd zijn. Wat denk je dat dat met een moeder doet, als ze niet eens weet dat haar dochter trouwt? En nu? Nu gaan ze emigreren! Hij heeft Silvia hier uit huis gehaald, drie weken voor haar zeventiende verjaardag en nu wil hij haar ook nog meenemen naar Finland? Genoeg is genoeg. Hij moet weg!’

Winston keek zijn moeder aan en voelde totaal onverwacht een opwelling van blijdschap. Zelf vond hij Roger maar een rare kwibus en hij had er geen enkel probleem mee als Silvia hem aan de kant zou zetten.

‘Maar hoe, mam? Hoe kom je ... Ik bedoel, hoe komen we van hem af?’

Eva keek weer door het raam naar buiten en zag door de weerspiegeling van het raam dat Winston achter haar kwam staan. Ze voelde dat hij zijn armen op haar schouders legde.

‘Ik hou van je mam. We gaan dit samen oplossen.’

Eva draaide zich om en keek Winston doordringend en met een valse gelaatsuitdrukking aan.

‘Ik heb al een plan,’ zei ze. ‘Je weet dat Shirley, je psychisch labiele nichtje, behoorlijk wat problemen heeft om haar leven op de rails te krijgen, toch?’

Winston knikte.

‘Je weet waarschijnlijk ook dat ze haar heil heeft gezocht bij een psychologe, maar wat je misschien niet weet is dat ze ook regelmatig bij mij komt om met me te praten en ze vertelde me dat ze op dit moment in een zware depressie zit. Ze is niet gelukkig. Al langere tijd niet. Ze wilde tot tweemaal toe scheiden, maar het onverwacht zwanger raken en de onverkoopbaarheid van hun huis heeft haar doen besluiten bij elkaar te blijven. Ze is echter al lang doodongelukkig en heeft ook nog eens geen cent te makken, terwijl de rest van de familie voortdurend loopt te pronken met mooie kleren, nieuwe telefoons en foto’s van voor haar onbereikbare vakantieoorden. Ze zit volkomen aan de grond Winston. Ze ziet haar leven niet meer zitten en ik heb haar het idee aangedragen dat ze zich zo slecht voelt, omdat ze in haar jeugd misschien wel eens misbruikt zou kunnen zijn.’

Winston keek zijn moeder met gefronste wenkbrauwen aan, omdat hij geen idee had wat de relatie van dit verhaal met Silvia en Roger was.

Eva ging verder. ‘Wat je misschien nog niet wist is dat Shirley indertijd dat Silvia en Roger een relatie begonnen enorm opkeek tegen deze relatie. Het feit dat Roger dertien jaar ouder is, geld had en ze heel vaak op vakantie gingen, maakte indruk op haar.’

Shirley wilde dat leven ook en werd in die tijd tot over haar oren verliefd op Roger, maar hij wilde niets van haar weten. Hoezeer ze ook zijn aandacht probeerde te trekken, hij keek niet naar haar om en wat je misschien niet weet lieve Winston is dat een puberliefde heel diep kan gaan en Shirley voelde zich afgewezen, keer op keer. Dat litteken van voortdurende afwijzing staat nog steeds gekerfd in haar ziel en ze zint op wraak.'

Winston voelde zijn mondhoeken omhoog trekken en probeerde een lach te onderdrukken. Vol trots keek hij zijn moeder aan.

'Ik begrijp het mam, ga verder.'

Daarnaast heeft ze in de loop der tijd een enorme hekel gekregen aan Silvia die in haar ogen een leven leidt dat zij had willen, nee, had moeten leiden. Ze heeft er dus geen enkele moeite mee om die twee uit elkaar te drijven en misschien wel het mooiste van dit alles is dat we het geluk hebben dat haar moeder, jouw tante Tilly, voortdurend zegt in haar jeugd seksueel misbruikt te zijn en dat daar nooit iemand voor is veroordeeld. Tilly praat daar haar hele leven al over en mocht Shirley iets opperen over eventueel misbruik in haar jeugd dan zal ze als moeder en slachtoffer genadeloos toeslaan en je voelt al aan wie ik Shirley probeer te laten aanwijzen als dader.'

Winston keek zijn moeder lachend aan en zei: 'Roger.'

Gedurende het 18^e jaar voor het verhoor

Na tien jaar verkering wist Roger dat zijn relatie met Nienke bijna ten einde was. Ze hadden elkaar leren kennen toen zij zestien en hij achttien jaar oud was. Ze studeerden samen sociale hulpverlening aan een instelling voor middelbaar beroepsonderwijs. De laatste vijf jaren waren een vreselijke sleur geweest en nu, op zijn achtentwintigste, na twee jaar samenwonen, leefden ze ieder hun eigen leven en deelden ze samen alleen nog de ruzies over niet noemenswaardige dingen. Over de exacte plaats van een asbak op de tafel of het opruimen van een paar pantoffels in de slaapkamer konden ze uren discussiëren. Beiden hadden ze genoeg van de relatie, maar ze waren verworpen tot gewoontedieren. Ze 'hoorden' bij elkaar, zoals je hun beider namen in één adem noemde bij een uitnodiging voor een feestje of zoals je automatisch een kerstkaartje eindigde met: 'Groetjes, Roger en Nienke.' Ze hielden nog wel van elkaar, maar waren gewoonweg niet voor elkaar bestemd. Tot die conclusie waren ze eigenlijk al lang gekomen. Hij hield van uitgaan, vrienden en vrijheid. Zij adoorde huisje, boompje en beestje en diep van binnen zichzelf eigenlijk ook, maar niet met haar. Sinds enkele jaren werkte Roger als docent aan een school met leerlingen in de leeftijdscategorie van twaalf tot en met zeventien jaar en hij deed dit met veel plezier. Zijn werk als mentor nam hij zeer serieus en hij stond altijd klaar voor leerlingen die een probleem hadden. De laatste weken merkte hij dat twee leerlingen uit zijn mentorklas steeds meer aandacht vroegen.

‘Meneer, heeft u even tijd voor ons? We hebben een probleem.’

‘Zeker, kom binnen, wat scheelt eraan?’

Silvia en Yvonne kwamen het lokaal binnengelopen en wilden de deur achter zich sluiten, maar hij zei: ‘Laat de deur maar open, dat is beter voor de frisse lucht. Hier heeft net een hard werkende, zwetende klas leerlingen gezeten, dus ...’

In werkelijkheid maakte hij zich niet zo druk om de frisse lucht, want hij had altijd een raam op een kier staan, maar zijn coördinator had hem op het hart gedrukt dit te zien als een standaardprocedure zodra je als docent alleen in een klas met een leerling was.

‘Wat scheelt eraan?’ vroeg Roger opnieuw.

Aangezien hij niet meteen antwoord kreeg van de giechelende meiden grapte hij: ‘Ik zie jullie de laatste tijd wel erg vaak.’

‘Kunnen we u ergens mee helpen?’ vroeg Yvonne. ‘Met opruimen of zo?’

Roger keek hen met gefronste wenkbrauwen aan, maar realiseerde zich meteen dat het lokaal best eens goed gepoetst kon worden, zeker gezien het feit dat de zomervakantie aanstaande was.

‘Nou, daar zeg ik geen nee tegen. Jullie kunnen de papiertjes van de grond rapen, de vensterbanken leegmaken en afvegen en als jullie nog tijd hebben het lokaal stofzuigen.’

‘Prima,’ zeiden ze en ze begonnen met de opgedragen werkzaamheden.

Wat een aardige meiden, bedacht hij zich en glimlachend sloeg hij hen gade.

‘Meneer?’

‘Ja Silvia, wat is er?’

‘Hoeveel krijgen we eigenlijk betaald voor ons harde werk?’

‘Als goede klassenassistenten doen jullie dit voor deze arme leraar natuurlijk gratis,’ lachte Roger. ‘Eens denken ... als jullie me helpen het lokaal voor de zomervakantie helemaal op orde te brengen, dus inclusief afstoffen, materialen sorteren enzovoort, dan trakteer ik jullie op een ijsje.’

Silvia en Yvonne keken elkaar aan en riepen al giechelend: ‘Doen we!’

In de week voor de zomervakantie waren er geen lessen meer, maar twee vlijtige leerlingen waren in het lokaal van Roger aan het werk om het lokaal op en top gereed te maken voor het nieuwe schooljaar.

‘Hoe doe je dat toch?’ vroeg een collega en Roger antwoordde: ‘Ach, een ijsje doet wonderen.’

Terwijl Roger de laatste hand legde aan het sorteren van de leermaterialen, maakten Silvia en Yvonne het lokaal in orde.

‘Prima,’ zei Roger. ‘Jullie hebben echt goed werk geleverd. Dat ijsje hebben jullie dubbel en dwars verdiend. Zullen we het dorp inlopen naar de bakker? Die heeft het beste ijs hier.’

Samen liepen ze het gebouw uit op weg naar de bakker die in de zomer ook als ijssalon fungeerde en Roger voelde de zon heerlijk branden op zijn hoofd.

‘Het wordt al echt zomer,’ zei hij. ‘Heerlijk.’

Het was een leuk dorpje, maar Roger was meer een stadsmens. Hij hield van het uitgaansleven en op dat punt viel er in een dorp meestal weinig te beleven. Zeker nu zijn relatie met Nienke tot een dieptepunt was gedaald ging hij meer en meer uit. Van zijn vrijheid en hernieuwde aandacht die hij van het andere geslacht kreeg ging hij steeds meer genieten. Ook aan de school waar hij werkte kreeg hij veel aandacht en zelfs cadeautjes van leerlingen. Hij was een populaire docent, zonder dat hij zijn best deed om populair te zijn, want aan dat type leraar had hij persoonlijk een hekel. Hij vond de aandacht die hij van zijn leerlingen kreeg wel leuk, het streelde zijn ego, maar ze waren veel te jong. Er zaten wel leuke en knappe leerlingen tussen, die ouder leken dan hun werkelijke leeftijd en die hij in het uitgaansleven meteen voor meerderjarig zou aanzien, maar hij wilde op deze manier niet naar zijn leerlingen kijken. Een relatie met een leerling? Nooit! Dat stond voor hem als een paal boven water.

‘Nou meiden, houd rekening met de portemonnee van deze arme docent,’ glimlachte Roger. ‘Trouwens, bestel mij maar een Icetea.’ Roger gaf de meiden geld om af te rekenen en zocht een plekje op het terras. Het was niet druk, maar het was dan ook pas twee uur in de middag op een doordeweekse dag. Silvia en Yvonne kwamen terug met een grote coupe ijs met aardbeien.

‘Laat het smaken. Jullie hebben het verdiend.’ Roger hief het glas en proostte. Het viel hem op dat Silvia wel heel lang oogcontact met hem hield en die blik bracht hem even van zijn stuk.

Op weg naar huis kreeg hij de manier waarop Silvia op het terras naar hem had gekeken niet uit zijn hoofd. Hij zette de muziek in de auto harder en probeerde te denken aan de leuke dingen die hij in het weekend ging doen, maar Silvia bleef zijn gedachten beheersen. 'Verdomme Roger,' zei hij tegen zichzelf. 'Denk aan iets anders.'

Ze had op één of andere manier gevoelens in hem losgemaakt en hij was blij dat het nu zomervakantie was, want dan zou hij haar voorlopig niet zien en omdat dit soort gevoelens met het verstrijken van de tijd meestal vanzelf verdwenen, zou de situatie na de vakantie weer normaal zijn. Ook bij haar hoopte hij, want de blik die ze hem toe had geworpen was er onvervalst één van verliefdheid. Toch bleef Silvia nog wat langer dan hem lief was zijn gedachten teisteren, maar na een dikke week en enkele fikse ruzies met Nienke was het gevoel weggeëbd, precies zoals hijzelf had voorspeld. De ruzies met Nienke liepen steeds hoger op en Roger vond het een goed moment om in de zomervakantie een einde aan hun relatie te maken. Hij wist dat het niet makkelijk zou zijn en dat hij er verdriet van zou hebben en daarom was de vakantietijd een prima verwerkingsperiode.

De zomervakantie was in het tweede deel beland en Nienke woonde sinds een week weer bij haar ouders. Het afscheid was voor beiden moeilijk geweest, maar ook een opluchting dat ze de moed hadden verzameld om niet door te gaan met een relatie die gedoemd was te mislukken.

Twee subjecten kunnen nu eenmaal niet met elkaar samenleven zou de Franse filosoof Sartre geoordeeld hebben en aan dat oordeel hadden ze gehoor gegeven. Roger liep door het appartement dat hij nu zelf huurde en hij keek naar de overgebleven meubels. Zelfs de akoestiek was veranderd door de leegte en hij kon het niet laten om uit zelfmedelijden 'O solo mio' door het appartement te laten schallen en terwijl hij in een melancholieke bui naar de muziek luisterde hoorde hij de telefoon. Hij zette de cd-speler op mute en keek naar de nummERMelder op de telefoon. Hij kende het nummer niet en nam op met slechts een vragend: 'Hallo?' Meteen werd de verbinding aan de andere kant verbroken. Hij zette de muziek weer aan, maar na een minuut hoorde hij de telefoon opnieuw. Het was hetzelfde nummer dat belde. Hij pakte op en ook dit keer zei hij weer: 'Hallo?' 'Met Silvia,' hoorde hij een zachte stem aan de andere kant van de lijn zeggen. Meteen klopte zijn hart in zijn keel en voelde hij de zenuwen door heel zijn lichaam gieren. 'Hallo,' stamelde hij en wist niet goed wat te zeggen. 'Ik mis je,' zei Silvia. Meteen voelde hij dat hij eigenlijk hetzelfde tegen haar wilde zeggen, tenminste als hij zijn gevoel zou volgen, maar zijn ratio won gelukkig de strijd en hij zei: 'Ik vond het ook heel gezellig de laatste dag. Wil je zo graag weer naar school?' Ze nam echter geen blad voor de mond: 'Ik wil je zien.' 'Weten je ouders ervan dat je me belt en wat vinden ze ervan? Je beseft toch dat ik je leraar ben, hoop ik?'

‘Dat weet ik en ik wilde ook eigenlijk niet bellen, maar ik mis je,’ was haar antwoord.

Roger wist van zichzelf dat hij iemand die verdriet had of anderszins zijn hulp nodig had nooit botweg zou afkappen, maar dit was anders. Zij was verliefd op hem en hij voelde klaarblijkelijk ook iets voor dit meisje, dat net vijftien was geworden en waar hij leraar van was. Alleen al moreel gezien kon hij geen relatie met haar beginnen, maar het was daarnaast ook strafbaar en hij wilde niet zijn carrière en daarmee de rest van zijn leven op het spel zetten. Toch vond hij dat hij haar dit persoonlijk moest uitleggen, want hij wilde haar niet kwetsen en dan zou ze zelf ook moeten begrijpen dat een relatie geen haalbare kaart was.

‘Weet je,’ zei hij, ‘een extra ijsje kan er wel af en dan kunnen we even praten, maar ik wil wel dat je tegen je ouders zegt dat je me hebt gebeld en dat ik je op een ijsje trakteer en alleen als zij akkoord gaan, dan trakteer ik. Ik wil niet in de problemen komen, begrijp je? Bel me maar terug als ze het geen probleem vinden.’

Nog diezelfde middag belde Silvia terug en spraken ze af om de volgende dag een ijsje te eten bij dezelfde bakker in het dorp.

‘Hoi,’ zei Roger tegen Silvia die een beetje schuchter op de hoek bij de bakkerij stond te wachten. ‘Zullen we eerst een stukje wandelen? Dat praat makkelijker dan op het terras.’

‘Is goed,’ zei ze en zo wandelden ze door de straten van het dorp zonder iets te zeggen.

Af en toe glimlachten ze ietwat ongemakkelijk naar elkaar en na een tiental minuten lopen kwamen ze aan bij de rand van het dorp en keken ze uit over een prachtig veld. De bloemen langs de kant van de weg zorgden ervoor dat vlinders, bijen en hommels af en aan vlogen. Silvia ging op een natuurstenen muurtje aan de kant van de weg zitten en Roger ging naast haar zitten. 'Ik zal het ijs maar breken,' zei Roger. 'De laatste schooldag dat we elkaar zagen en ijs aten zag ik hoe je naar me keek en ik zal eerlijk tegen je zijn. Ik vind je een geweldig knappe meid en je ziet er beslist ouder uit dan je leeftijd, maar ik weet dat je vijftien bent. Als je achttien jaar was geweest, had ik een gat in de lucht gesprongen van blijdschap, want dan zou ik meteen tegen je hebben gezegd dat ik ook gevoelens voor jou heb, maar het kan niet en het mag niet. Ik ben meerderjarig en jij minderjarig en daarbij ben ik ook nog eens je leraar. Dit kan gewoon niet. Ik kan geen gehoor geven aan dergelijke gevoelens. Dat mag ik niet.'

Al die tijd zat ze zonder iets te zeggen naar Roger te kijken met haar grote blauwe ogen, terwijl haar lange blonde haar door de wind over haar ranke schouders woei. Hij voelde van alles, maar bovenal vond hij het spijtig dat ze geen achttien was. Ondanks hetgeen Roger zei, kon hij weinig emotie bij haar bespeuren. Hij had verwacht dat ze zou gaan huilen of boos worden, maar niet dat ze hem slechts zou blijven aanstaren.

Daarom vervolgde hij zijn betoog: 'Ik ben eerlijk tegen je geweest Silvia, misschien wel te eerlijk, door mijn gevoelens met jou te bespreken in plaats van ze te verzwijgen, maar ik wil dat je weet dat ik je niet afwijs, omdat je niet de moeite waard zou zijn. Integendeel zelfs. Je bent een prachtige meid, maar het kan gewoonweg niet. Daarbij is mijn huidige relatie na tien jaar net op de klippen gelopen en dat zal ik sowieso eerst moeten verwerken voor ik aan een nieuwe relatie kan beginnen.'

'Dus je bent weer vrijgezel,' reageerde ze eindelijk na een lange stilte, waarbij de zomerzon, de wind en de insecten tijdens een prachtig samenspel een theaterstukje opvoerden boven het veld.

'Ja,' antwoordde Roger.

'Kunnen we dan niet samen een keer uitgaan, gewoon als vrienden?' vroeg ze doodleuk.

'Als vrienden zou dat in principe kunnen,' zei Roger, 'maar ik ben je leraar en heel wat ouder, dus of het verstandig is? Laten we nu eerst maar eens een ijsje gaan eten en dan zien we elkaar na de vakantie weer en ach ... je bent een puber, dus die verliefdheid zal tegen die tijd wel verdwenen zijn. Dat gaat soms heel snel erg snel op jouw leeftijd.'

Ze stond op en sloeg haar armen rond zijn middel en legde haar hoofd op zijn borstkast en hij hoorde haar zeggen: 'Maar wat als het gevoel niet over is? Wat als het nog sterker is dan nu?'

'Dan praten we er tegen die tijd nog een keer over, goed?'

Enigszins ongemakkelijk nam hij haar handen vast, want hij wilde niet dat een leerling hem op deze manier vastpakte.

Samen liepen ze terug naar de bakker en aten een ijsje. Veel spraken ze niet, maar ze bleven in stilte van elkaars gezelschap genieten en konden niet anders dan verliefd blijven staren. Na een half uurtje namen ze afscheid en ging ieder zijn eigen weg.

Roger liep terug naar het veld waar ze hadden gezeten om even uit te waaien en zijn gedachten te laten gaan over wat hem nu eigenlijk overkomen was en voor zijn toekomst waarschijnlijk belangrijker om na te denken waar hij in hemelsnaam mee bezig was. Terwijl hij daar zat, volledig overmand door emoties, kwam hij tot de conclusie dat hij niet langer haar leraar kon zijn.

De volgende morgen stond hij op en besloot in de krant te zoeken naar vacatures, want hij was vastbesloten te stoppen met zijn baan aan de huidige school. Hij wilde niet langer leraar zijn van Silvia. Het kon gewoonweg niet. Al bladerend op zoek naar een geschikte nieuwe baan en genietend van zijn koffie zag hij een advertentie staan waarin men docenten zocht in zijn vakgebied op een school voor leerlingen in de leeftijdscategorie van zestien tot en met eenentwintig jaar oud. Nog diezelfde middag schreef hij een brief en binnen een week kon hij op gesprek. Hij bedong een salarisverhoging en accepteerde de rest van de arbeidsvoorwaarden, waardoor hij voor het einde van de zomervakantie een nieuwe baan had. Nu nog zijn oude baan opzeggen en dan zou hij in ieder geval geen docent meer zijn van Silvia.

Hij had de afgelopen twee weken nog veel aan haar gedacht en hij kreeg haar gewoonweg niet meer uit zijn gedachten. Als grap had hij op een avond een flesje 'Verboden Vrucht' gedronken, maar erg lachwekkend was de situatie eigenlijk niet. Hij was verliefd geworden op een vijftienjarig meisje en het gevoel ging niet weg. Van Silvia had hij niets meer vernomen na hun laatste ontmoeting en hij hoopte dat ze hem zou negeren als het nieuwe schooljaar begon. Dan kon hij zijn ontslagbrief inleveren en aan een nieuwe baan beginnen en zou hij er over een half jaar niet eens meer aan denken. Toch liep het anders dan hij gedacht had, want toen hij met zijn ontslagbrief tijdens de eerste schooldag het kantoor van zijn directeur was binnengelopen had deze minder enthousiast gereageerd en wilde deze vasthouden aan de in het contract gestelde opzegtermijn. Alle argumenten die Roger aanhaalde om eerder te mogen vertrekken baatten niet. De enige positieve toezegging die hij kreeg, was dat hij eerder mocht vertrekken op voorwaarde dat de directeur een nieuwe, geschikte docent zou vinden binnen de in het contract gestelde drie maanden opzegtermijn. Dat betekende dus dat hij maximaal drie maanden zou moeten blijven. Teleurgesteld liep hij naar zijn lokaal en ging aan het bureau zitten. Over een week zouden de leerlingen weer het schoolgebouw bevolken en hij moest één en ander nog in gereedheid brengen, maar hij kon zich er niet toe zetten. Hij was vreselijk zenuwachtig en wilde aan deze school niet meer werken. Er was feitelijk niets oneerbaars gebeurd, maar het voelde niet goed en dus wilde hij zo snel mogelijk naar een andere school.